

při vyřízení žádosti povinného přihlížeti k této okolnosti a měl proto žádost zamítnouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s tou změnou, že se výkon povolené exekuce odmítá jen co do zajištěné částky 18.000 Kč; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Nelze přisvědčiti názoru rekursního soudu, že zabavením vkladní knížky nenastalo žádné po případě nenastalo dostatečné zajištění vymáhající věřitelky, poněvadž vkladní knížka zní na jméno osoby třetí, tak že není vyloučeno, že by ji vylučovala z exekuce. Podle exekučních spisů jde o vkladní knížku Úvěrního ústavu zaps. spol. s r. o., jež jest oprávněno k vydání vkladní knížky na základě § 2 odst. b) zákona ze dne 10. října 1924 čís. 239 sb. z. a n. Vkladní knížka má povahu papíru majiteli svědčícího, a musí býti vklad podle § 10 zák. ze dne 14. dubna 1920 čís. 302 sb. z. a n. a § 1 odst. (2) zákona ze dne 10. října 1924 čís. 239 sb. z. a n. vyplacen ústavem každému, kdo vkladní knížku, pokud tomu nebrání překážky tam uvedené, ústavu předloží, a není proto závady, by vkladní knížka nebyla uznána soudcem podle §§ 376 odstavec první a 78 ex. ř. a § 56 odstavec druhý c. ř. s. za hodící se k zajištění. Přes to lze dovolacímu rekursu jen částečně vyhověti. Usnesením krajského soudu obchodního v Praze dne 19. února 1934 byla povolena exekuce záznamem nuceného práva zástavního k zajištění pohledávky 14.200 Kč se 6% úroky od 1. ledna 1932, útrat platebního rozkazu 331 Kč 85 h, útrat sporu 1.379 Kč 60 h, útrat odvolacích 738 Kč 91 h a útrat exekučních 191 Kč 90 h a 398 Kč 45 h. Činila tedy pohledávka v den povolení exekuce celkem 19.036 Kč 95 h. Tím, že při výkonu mobilární exekuce dne 6. února 1934 byla zabavena vkladní knížka na vklad 18.000 Kč, toho dne učiněný, a na úrok 3·995% netto, nebyla tedy zajištěna celá pohledávka vymáhajícího věřitele, nýbrž jen do výše vkladu. Na tom nic nemění okolnost, že zástupce vymáhající věřitelky byl při výkonu mobilární exekuce přítomen, a na dalším zabavení netrval, neboť z té okolnosti nelze ještě usuzovati, že zabavenou vkladní knížku uznal za dostatečné zajištění. Neprávem odepřel tudíž soud první stolice na návrh dlužníka výkon povoleného záznamu zástavního práva vůbec, nýbrž měl tak učiniti jen, pokud pohledávka je kryta zabavenou vkladní knížkou.

Čís. 13738.

Vlastník věci, jenž nebyl hostem a jenž věci u hostinského neuložil, není oprávněn uplatňovati proti hostinskému nárok podle §§ 970 a 1316 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, Rv II 349/34.)

Žalobce domáhal se na žalovaných majitelích hotelu náhrady škody, ježto hotelovému hostu Sch-ovi byly odcizeny v hotelu žalovaných věci,

jichž byl žalobce vlastníkem. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

V projednávaném sporu, v němž se žalobce domáhá na žalovaných náhrady škody podle §§ 970 a 1316 obč. zák., jde především o otázku aktivní legitimace žalobce. Žalovaní ji popřeli, ale nižší soudy ji žalobci přiznaly proto, že žalobce byl, jak je nesporno, vlastníkem věcí, jež byly cestujícím Jiřímu Sch-ovi v hotelu žalovaných za Sch-ova ubytování se tam odcizeny. Jest přisvědčiti dovolatelům, že z uvedeného důvodu žalobci oprávnění ke sporu přiznati nelze. I když byl žalobce vlastníkem věcí Sch-ovi v hotelu žalovaných ukradených, nebyl hostem u žalovaných a věci u žalovaných neuložil, pročez nebyl k žalovaným v poměru, z něhož by mohl proti nim nárok, podle §§ 970 a 1316 obč. zák. jen »hostům« přiznáváný, uplatňovati (sb. n. s. 1056, 2462). Neobstojí tedy důvod, pro který nižšími soudy bylo oprávnění ke sporu žalobci přiznáno.

Důvodem, pro který byly rozsudky obou předchozích stolic zrušeny, bylo, že se nezabývaly tvrzeným postupem nároků.

Čís. 13739.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Zodpovědnost práce (přepisování zboží do kartotéky z dodaných dokladů) a to, že práci konala dříve síla úřednická, nestačí o sobě k tomu, by činnost mohla býti označena za vyšší ve smyslu § 1 zákona.

(Rozh. ze dne 7. září 1934, Rv I 534/33.)

Žalobce obstarával kartotéku u žalované firmy. Dostav dne 1. března 1932 okamžitou výpověď, domáhal se na žalované zaplacení služebních požitků ve výši za výpovědní lhůtu podle zákona o obchodních pomocnících. Pracovní soud žalobu zamítl. Důvody: Soud má za zjištěno, že žalobce obstarával kartotéku, jež sestávala z kartonových listů, rozdělených jednak pro příjem, jednak pro výdej zboží. V závodě žalované bylo zvyklostí, že objednávací lístky, které docházejí s dodaným zbožím, převezme nejprve F., který zboží převážil a skontroloval, zda zboží odpovídá váhou a jakostí dodacímu lístku a připsal číslo objednávky, dodací lístek na to odevzdán vedoucímu skladu (H-ovi), který zjistí, zda objednávka souhlasí s dodávkou, ale svědek dodací lístek zapíše do knihy dodací pro nákupní oddělení. Dodací kniha pak odevzdána s dodacími lístky žalobci, který jen na jednotlivé listy v kartotéce, označené dle druhu zboží, napíše zboží, které došlo. Když mělo býti zboží vydáno, tu příslušné oddělení napsalo žádanku a, když prošla rukama